

Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 1963 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji organizacji spółdzielczych (Monitor Polski z 1963 r. Nr 45, poz. 224 i z 1964 r. Nr 23, poz. 101) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej poza inwestycjami objętymi planami rocznymi mogą podejmować inwestycje:

- 1) polegające na nabyciu:
 - a) środków transportu dla potrzeb związanych z organizowaniem produkcji systemem nakładczym oraz samochodów dostawczych dla potrzeb piekarnictwa,
 - b) aparatury i innych urządzeń dla celów naukowo-badawczych szkół wyższych, placówek Polskiej Akademii Nauk oraz innych placówek zaplecza naukowo-technicznego, o ile jednostkowy koszt nie przekracza 200 tys. zł,
 - c) innych przedmiotów, zaliczanych do środków trwałych, których jednostkowe koszty nabycia wraz z montażem nie przekraczają 50 tys. zł;
- 2) polegające na wykonaniu robót budowlanych, realizowanych sposobem gospodarczym, o koszcie nie przekraczającym 50 tys. zł;
- 3) polegające na budowie wraz z pierwszym wyposażeniem lub na modernizacji obiektów o wartości kosztorysowej do 350 tys. zł, związanych z obsługą rolnictwa i ogrodnictwa, a w szczególności punktów skupu, czyszczalni nasion, zbiorników wody amoniakalnej, wiat dla maszyn rolniczych i opakowań itp., a w odniesieniu do budowy magazynów zbożowych i nawozowych — o wartości robót budowlano-montażowych — do 500 tys. zł;
- 4) polegające na budowie sklepów wiejskich do obsługi pracowników państwowych gospodarstw rolnych, o wartości kosztorysowej do 200 tys. zł;
- 5) polegające na budowie według projektów typowych i powtarzalnych:
 - a) małych pawilonów gastronomicznych, w których wartość kosztorysowa robót budowlano-montażowych nie przekracza 500 tys. zł, pod warunkiem, że planowany zysk w wyniku tych inwestycji zapewnia zwrot nakładów w okresie lat pięciu,
 - b) pawilonów handlowych i lekkich magazynów, których wartość kosztorysowa nie przekracza 500 tys. zł,
 - c) zbiornic i punktów skupu surowców wtórnych o wartości kosztorysowej do 600 tys. zł;
- 6) polegające na adaptacji rewindykowanych lokali handlowych oraz na budowie lub adaptacji pawilonów usługowych i pomieszczeń w celu rozwoju usług dla ludności i produkcji prowadzonej systemem nakładczym, w których wartość kosztorysowa robót nie przekracza 200 tys. zł;

- 7) polegające na budowie nowych lub modernizacji istniejących piekarni o wartości kosztorysowej robót budowlano-montażowych do 950 tys. zł;
- 8) polegające na budowie lub adaptacji obiektów związanych z rozwojem usług pralniczo-farbiarskich o wartości kosztorysowej do 500 tys. zł;
- 9) związane z poprawą usług dla ludności świadczonych przez zarządy budynków mieszkalnych, jak również z urządzeniem zaplecza przy tych zarządach, a polegające na budowie warsztatów i magazynów o wartości kosztorysowej do 500 tys. zł;
- 10) związane z urządzeniem przez spółdzielczość inwalidzką parkingów samochodowych o wartości kosztorysowej do 200 tys. zł;
- 11) związane z rozszerzeniem areálu upraw wikliniarsko-trzciniarskich o koszcie do 300 tys. zł na jedną plantację, jeżeli średni koszt jednego hektara uprawy nie przekracza 25 tys. zł;
- 12) związane z rozwojem sieci Przedsiębiorstwa Upowszechnienia Prasy i Książki „Ruch”, a polegające na budowie lub adaptacji pawilonów i kiosków o wartości kosztorysowej do 200 tys. zł;
- 13) realizowane ze środków Totalizatora Sportowego o wartości kosztorysowej nie przekraczającej 1 mln zł, a w razie realizacji inwestycji polegających na robotach ziemnych i innych robotach nie wymagających materiałów rozdzielanych — do 2 mln zł;
- 14) realizowane ze środków własnych gospodarstw pomocniczych działających przy zakładach karnych oraz zakładach i schroniskach dla nieletnich;
- 15) drobne inwestycje związane z telefonizacją wsi.

2. Prężydia gromadzkich rad narodowych mogą realizować inwestycje polegające na budowie lub adaptacji własnych pomieszczeń oraz pomieszczeń dla personelu nauczycielskiego i służby zdrowia, o wartości kosztorysowej do 350 tys. zł.

§ 2. Inwestycje, o których mowa w § 1, mogą być podejmowane pod warunkiem:

- 1) posiadania na ich realizację środków finansowych, w tym również ponadplanowych, których przeznaczenie na cele inwestycyjne dopuszczają obowiązujące przepisy; w szczególności uzasadnionych wypadkach banki uprawnione są do udzielania kredytu na inwestycje produkcyjne i usługowe, uzupełniającego środki własne;
- 2) przyjęcia przez bank inwestycji do finansowania.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1966 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

17

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 grudnia 1965 r.

w sprawie ulg podatkowych dla przedsiębiorstw państwowych podległych radom narodowym oraz dla spółdzielni i ich związków.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 399) oraz § 35 uchwały nr 203 Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1965 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1966—1970 (Monitor Polski Nr 47, poz. 259) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zwalnia się od podatku od operacji nietowarowych oraz od wpłat z zysku obrotu i zyski osiągnięte przez nowo

zorganizowane w okresie od dnia 1 stycznia 1966 r. do dnia 31 grudnia 1970 r. zakłady przedsiębiorstw państwowych podległych radom narodowym, których zadaniem jest świadczenie usług dla ludności:

- 1) na terenie całego kraju z wyjątkiem miast: Warszawy, Łodzi, Krakowa, Poznania, Wrocławia, Katowic, Gdańska, Sopotu i Gdyni (trójmiasta) — na okres 3 lat od chwili rozpoczęcia działalności przez nowo zorganizowany zakład usługowy,

2) w miastach: Warszawie, Łodzi, Krakowie, Poznaniu, Wrocławiu, Katowicach, Gdańsku, Sopocie i Gdyni (trójmieście) — na okres 2 lat od chwili rozpoczęcia działalności przez nowo zorganizowany zakład usługowy.

§ 2. Zwalnia się od podatku od operacji nietowarowych i od podatku dochodowego obrotu i zyski osiągnięte przez nowo zorganizowane w okresie od dnia 1 stycznia 1966 r. do dnia 31 grudnia 1970 r. spółdzielcze zakłady usługowe, których zadaniem jest świadczenie usług dla ludności — na obszarach i na okresy czasu wymienione w § 1. Zwolnienie powyższe dotyczy także nowo zorganizowanych spółdzielczych zakładów usługowych, prowadzonych na zasadach zryczałtowanego rozrachunku.

§ 3. 1. Za zakłady, o których mowa w §§ 1 i 2, uważa się zakłady:

- 1) ze stałym lokalem przeznaczonym do wykonywania usług,
- 2) świadczące usługi w części lokalu innych jednostek organizacyjnych przedsiębiorstwa (spółdzielni),
- 3) zatrudniające pracowników (zespoły pracowników) świadczących usługi poza lokalem przedsiębiorstwa (spółdzielni) i posiadające punkty przyjęć zamówień na usługi.

2. Za nowo zorganizowany spółdzielczy zakład nie uważa się zakładu przejętego przez jednostkę spółdzielczą od jednostki gospodarki nie uspołecznionej bez względu na podstawę prawną przejęcia (sprzedaż, użyczenie, wkład członkowski), jeżeli nie nastąpiła zmiana przedmiotu działalności przejętego zakładu.

3. Zwolnienie przewidziane w §§ 1 i 2 przysługuje pod warunkiem, że dochody i koszty własne z tytułu świadczonych usług przez zakłady wymienione w tych przepisach będą wyodrębnione w księgowości przedsiębiorstwa (spółdzielni) w ramach konta 75, określonego w jednolitym planie kont, stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1959 r. w sprawie planów kont dla jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 66, poz. 341 oraz z 1965 r. Nr 30, poz. 165 i Nr 65, poz. 370); dochody i koszt własny usług świadczonych na rzecz ludności oraz dochody i koszt własny usług świadczonych na rzecz innych odbiorców powinny być ujęte oddzielnie. Warunki powyższe nie mają zastosowania do nowo zorganizowanych spółdzielczych zakładów usługowych objętych zryczałtowanym opodatkowaniem.

§ 4. Zwolnienia, o których mowa w §§ 1 i 2, stosuje się do zakładów usługowych świadczących usługi także na rzecz zleciodawców zbiorowych (przedsiębiorstw, organizacji, instytucji itp.) pod warunkiem, że udział ogólnej wartości tych świadczeń w danym roku podatkowym nie przekroczy w stosunku do ogólnej wartości obrotu zakładu usługowego:

- 1) 50% — gdy zakład wykonuje usługi w miejscowościach liczących do 5.000 mieszkańców,
- 2) 35% — gdy zakład wykonuje usługi w miejscowościach liczących ponad 5.000 do 10.000 mieszkańców,
- 3) 25% — gdy zakład wykonuje usługi w pozostałych miejscowościach,
- 4) 40% — w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach, za zgodą właściwej jednostki nadrzędnej, udzieloną w porozumieniu z prezydium powiatowej (równorzędnej) rady narodowej, na której terenie działania znajduje się zakład usługowy; ulga ta może być stosowana tylko do zakładów usługowych zlokalizowanych w ośrodkach wymagających aktywizacji gospodarczej,
- 5) 25% — gdy zakład wykonuje usługi remontowo-budowlane w miejscowościach liczących do 10.000 mieszkańców.

§ 5. W wypadkach określonych w §§ 1 i 2 za podstawę ustalenia wpłaty z zysku przedsiębiorstwa państwowego oraz za podstawę opodatkowania podatkiem dochodowym spółdzielni przyjmuje się zysk bilansowy, pomniejszony o zyski, do których stosuje się ulgi przewidziane w §§ 1 i 2. Przy ustalaniu rentowności i wskaźnika udziału nakładów osobowych do nakładów ogółem nie należy brać pod uwagę zarówno zysków, jak i kosztów oraz nakładów osobowych i nakładów ogółem dotyczących działalności, do której stosuje się ulgi. Przypadająca wpłata z zysku i podatek dochodowy nie mogą przekroczyć wysokości wpłaty i podatku ustalonych według zasad ogólnych.

§ 6. 1. Spółdzielniom i związkom spółdzielni, które w okresie od dnia 1 stycznia 1966 r. do dnia 31 grudnia 1970 r. wykonają inwestycje związane z rozszerzeniem zakresu usług dla ludności, wymienionych w załączniku do uchwały nr 203 Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1965 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1966—1970 (Monitor Polski Nr 47, poz. 259), przysługują ulgi inwestycyjne.

2. Ulga inwestycyjna polega na potrąceniu z łącznej sumy należnego za dany rok podatkowy, w którym inwestycje zostały zakończone i oddane do użytku, podatku dochodowego i podatku od operacji nietowarowych, kwoty w wysokości 50% sum wydatkowanych na inwestycje z własnych środków. Przez środki własne należy także rozumieć pożyczki uzyskane przez spółdzielnie i związki spółdzielni z funduszy gromadzonych przez spółdzielcze jednostki nadrzędne.

3. W razie niemożności potrącenia w danym roku podatkowym całej kwoty ulgi inwestycyjnej podlegającej potrąceniu reszta kwoty podlega potrąceniu w następnych latach podatkowych, jednak przez okres nie dłuższy niż 3 lata. Łączna więc suma potrąceń nie może przekroczyć sumy podatku dochodowego oraz podatku od operacji nietowarowych za okres tych czterech lat.

4. Przy ustalaniu ulgi do sum wydatkowanych na inwestycje nie wlicza się sum uzyskanych z pożyczek bankowych, jak również kwot wydatkowanych na remonty kapitalne.

5. Ulga z tytułu inwestycji przysługuje, jeżeli inwestycji dokonano w ramach zatwierdzonego rzeczowo-finansowego planu inwestycyjnego.

§ 7. 1. W celu stwierdzenia prawa do przyznania ulgi z tytułu inwestycji spółdzielnia lub związek spółdzielni obowiązane są przedstawić wniosek oraz zestawienie nakładów dokonanych w ramach zatwierdzonego rzeczowo-finansowego planu inwestycyjnego organowi finansowemu właściwemu do ustalenia i poboru podatku dochodowego oraz podatku od operacji nietowarowych przed upływem terminu przewidzianego do przeprowadzenia rocznego obliczenia z tytułu tych zobowiązań za rok podatkowy, w którym inwestycje zostały zakończone i oddane do użytku.

2. Organ finansowy, rozpatrując wniosek o przyznanie ulgi z tytułu inwestycji, wyda decyzję ustalającą wysokość kwoty podlegającej potrąceniu z tego tytułu za dany rok podatkowy po uprzednim stwierdzeniu, że zachowane zostały warunki określone w § 6. Przed wydaniem decyzji organ finansowy obowiązany jest zbadać księgi rachunkowe i bilans spółdzielni lub związku spółdzielni za okres, w którym dokonano inwestycji, oraz ustalić, czy poniesione nakłady na sfinansowanie inwestycji zostały — zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie księgowości — przeniesione z konta inwestycji rozpoczętych na konto inwestycji zakończonych. Od decyzji organu finansowego służy spółdzielni lub związkowi spółdzielni prawo wniesienia odwołania do

bezpośrednio wyższego organu finansowego w terminie 30 dni od doręczenia decyzji. Organ odwoławczy wydaje decyzję ostateczną.

3. Jeżeli uiszczona za dany rok podatkowy suma podatku dochodowego i podatku od operacji nietowarowych przekracza kwotę podatku, jaka przypadłaby po zastosowaniu ulgi z tytułu inwestycji, nadpłacona kwota podatku podlega zwrotowi.

§ 8. Do spółdzielni i związków spółdzielni, które w okresie do dnia 31 grudnia 1965 r. poniosły nakłady inwestycyjne, związane z rozszerzeniem zakresu usług dla ludności, wymienionych w załączniku nr 1 do uchwały nr 194 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965 (Monitor Polski z 1960 r. Nr 55, poz. 262, z 1961 r. Nr 21, poz. 99 oraz z 1963 r. Nr 13, poz. 68 i Nr 63, poz. 317), a które nie zakończyły tych inwestycji przed dniem 31 grudnia 1965 r., mają zastosowanie przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1963 r. w sprawie ulg inwestycyjnych dla spółdzielni i ich związków (Monitor Polski Nr 94, poz. 439).

§ 9. 1. Spółdzielniom i związkom spółdzielni świadczącym usługi dla ludności, które zatrudniają uczniów na podstawie pisemnej umowy o naukę, zawartej i zarejestrowanej zgodnie z obowiązującymi przepisami, przysługuje ulga w podatku dochodowym bądź w podatku od operacji nietowarowych.

2. Ulgę podatkową, o której mowa w ust. 1, stosuje się przez potrącenie kwoty 3.000 zł od należnego podatku dochodowego lub podatku od operacji nietowarowych za pierwszy rok podatkowy, w którym zatrudniono ucznia w charakterze pracownika wyszkolonego w danej spółdzielni lub związku spółdzielni.

3. Prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej, na wniosek organu do spraw przemysłu, może w uzasadnionych wypadkach zwiększyć kwotę podlegającą potrąceniu do 4.000 zł.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1966 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

18

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 5 stycznia 1966 r.

w sprawie przejściowego rozszerzenia uprawnień niektórych kierowców.

Na podstawie art. 20 ust. 5 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) i § 239 ust. 4 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 61, poz. 295 i z 1965 r. Nr 19, poz. 128) zarządza się, co następuje:

§ 1. Okres 1 roku i 6 miesięcy praktyki zawodowej, wymaganej przepisami § 195 ust. 2 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 61, poz. 295 i z 1965 r. Nr 19, poz. 128), skraca się do 1 roku dla wszystkich osób wykonujących zawód kierowcy i posiadających prawo jazdy kategorii III, a ubiegających się o prawo jazdy kategorii II.

§ 2. 1. Kierowcy, którzy posiadają prawo jazdy kategorii II:

- 1) zatrudnieni w uspołecznionych przedsiębiorstwach wykonujących publiczny transport autobusowy — mogą uzyskać zezwolenie na kierowanie na drogach publicznych autobusami bez przyczepy,
- 2) zatrudnieni w innych uspołecznionych przedsiębiorstwach niż określone w pkt 1 — mogą uzyskać zezwolenie na kierowanie na drogach publicznych samochodami ciężarowymi i pojazdami członowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 14 ton.

2. Zezwolenie (ust. 1) może otrzymać kierowca, który:

- 1) ukończył 24 lata życia,
- 2) posiada co najmniej 3 lata praktyki w prowadzeniu i obsłudze pojazdów samochodowych, w tym co najmniej 1 rok praktyki w prowadzeniu i obsłudze pojazdów ciężarowych,

- 3) odbył w zakładzie pracy przeszkolenie w zakresie obsługi i eksploatacji tego rodzaju pojazdów, jakimi ma kierować, oraz przeszkolenie w zakresie kierowania takimi pojazdami w wymiarze co najmniej 10 godzin i złożył egzamin z umiejętności kierowania takimi pojazdami przed komisją egzaminacyjną, działającą przy właściwym do spraw komunikacji organie prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) lub powiatowej rady narodowej.

§ 3. 1. Kierowcy, którzy posiadają prawo jazdy kategorii III, mogą uzyskać zezwolenie na kierowanie na drogach publicznych samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony do 8 ton, bez przyczepy.

2. Zezwolenie (ust. 1) może otrzymać kierowca, który:

- 1) ukończył 21 lat życia; przepis ten nie dotyczy kierowców, o których mowa w pkt 2 lit. a),
- 2) ukończył:
 - a) przyzakładową szkołę kierowców lub
 - b) kurs w przyzakładowym ośrodku szkolenia kierowców albo w innym ośrodku uprawnionym do prowadzenia tego rodzaju szkolenia przez organ do spraw komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa),
- 3) odbył w czasie szkolenia określonego w pkt 2 naukę kierowania pojazdami samochodowymi w wymiarze 51 godzin, w tym przeszkolenie w wymiarze co najmniej 21 godzin pod nadzorem instruktora w zakresie kierowania pojazdami samochodowymi o średniej ładowności w czasie ich eksploatacji, i złożył egzamin z umiejętności kierowania takimi pojazdami przed komisją egzaminacyjną, działającą przy właściwym do spraw komunikacji organie prezydium wojewódzkiej rady narodowej.